

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z VIKTORIÁNSKÉ ANGLIE

Irina Shapiro

Vražda
v kryptě

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

1

Vražda v kryptě

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

MURDER IN THE CRYPT

Copyright © 2020 by Irina Shapiro

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Prokop, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3259-3 (pdf)

Vražda v kryptě

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

Irina Shapiro

přeložil Ondřej Prokop

VENDETA

OBSAH

PROLOG

- 1*
- 2*
- 3*
- 4*
- 5*
- 6*
- 7*
- 8*
- 9*
- 10*
- 11*
- 12*
- 13*
- 14*
- 15*
- 16*
- 17*
- 18*
- 19*
- 20*
- 21*
- 22*
- 23*
- 24*
- 25*
- 26*
- 27*
- 28*
- 29*
- 30*

31

32

Epilog

Poznámky

Prolog

Reverend Talbot ušel pár kroků z vikářství a vstoupil do kostela. Pocítil v sobě úžasný klid, když se na něj vyvalily známé vůně leštěnky, svíček ze včelího vosku a náznak zatuchlosti. Tento kostel pro něj byl domovem už víc než dvacet let, tedy od doby, co sem jako mladý vikář dorazil. Láskyplně přejel prstem po hladkém dřevěném oltáři a se zbožnou úctou se usmál na těžký kříž, který stál na vyšívaném oltářním ubrusu. Vitráží dovnitř dopadaly jemné paprsky letního slunce, jež prostor plnilo duhovým světlem a rozzářilo i kříž, jako by se na Talbota usmíval sám Bůh.

Reverend sraštil čelo nelibostí, všiml si, že podstavec kříže je umazaný. Něčím nahnědlým a odpudivým. Pohledem zamířil k zemi a všiml si cákanců na kamenné podlaze. Duchovnímu rychle došlo, na co se dívá. Na krev. Stopy vedly do krypty.

Zhluboka se nadechl, poprosil Pána o odvalu a šel po krvavých stopách, jako by následoval drobečky, až do temných útrob kostela. V kryptě nebylo plynové osvětlení, takže se natáhl pro sirky, které vždy ležely poblíž dvou velkých svící připevněných na zdi. Obě zapálil a kryptu zaplavilo mihotavé světlo. Na první pohled vypadalo všechno normálně. Hroby podél stěn byly stejně

tiché a důstojné jako jejich ctění nebožtíci. Krev však vedla až k nejvzdálenějšímu hrobu, který patřil siru Percivalu Talbotovi, křižákovi a vysoce váženému předkovi samotného Talbota. Reverend si vzal jednu svíci, pomalu se vydal k hrobu a děsil se, co tam najde. Když si všiml, že je víko sarkofágu odsunuté a levý horní roh hrobky odhalený, ohromením vytřeštil oči.

Naklonil se, svíci držel tak blízko obličeje, že si málem spálil husté obočí, a zamžoural do temné kamenné hrobky. Očekával, že uvidí kus lebky a helmu, v níž někdy během čtrnáctého století sir Percival pohřbili, ale místo toho spatřil černé vlasy a bledou tvář mladého muže, který se čelem opíral o helmu, jako by se snažil zadívat do rytířových prázdných očních důlků. Talbot upustil svíci, přidušeně vykřikl a hnál se ven z krypty. Utíkal mezi náhrobky vraty ven, když v tom si všimnul mladíka, který šel po trávníku.

„Hej,“ zakřičel reverend. Kluka znal, ale v té panice si nemohl vzpomenout na jeho jméno. „Rychle sežeň konstábla. Stala se vražda!“

I

Neděle 3. června, 1866

Slábnoucí svit letního odpoledne zahalil údolí do zlatavého oparu. Bylo sice chladněji než v New Yorku, ale teploty se stále držely na příjemné úrovni. Ospalá vesnice Birch Hill vypadala skoro stejně jako všechny ostatní, které cestou z Liverpoolu minuli. Kapitán Jason Redmond se nemohl dočkat, až dorazí do cíle, a vystrčil hlavu z okna kočáru. Parníku to z New Yorku trvalo přes oceán skoro tři týdny a cesta v najatém kočáru z Liverpoolu do Essexu, tedy přes půlku země, jim pak zabrala ještě několik dní. Po dlouhé cestě v jednoduchém dřevěném kočáře, který se kodrcal, až se kapitánovi klepaly zuby, už mu docházela trpělivost a byl připravený čelit všemu, co na něj na konci cesty čekalo.

Když konečně zahlédl panské sídlo, nedočkavě se předklonil, aby si prohlédl dům, ve kterém vyrůstal jeho otec. Budova byla větší, než čekal. Sídlo v georgiánském stylu s fasádou z červených cihel vypadalo poměrně moderně a jeho souměrnost se

mu líbila – na rozdíl od některých staveb, jež se o sebe jako starci opíraly, aby nespadly.

„To je ono? Je tohle náš dům?“ vykřikl Micah, když se přes Jasona vyklonil z okénka. Modré oči mu zářily nadšením.

„Podle mě ano,“ odpověděl Jason, jehož Micahovo nadšení pobavilo.

„A jsou tam koně?“

„Myslím, že tam budou,“ řekl Jason opatrně. „Ostatně brzy se o tom přesvědčíme.“

Kočár dojel po příjezdové cestě, která byla lemovaná stromy, až k domovním dveřím. Jason vystoupil, ale dál nešel. Zůstal stát, poslouchal ticho, které narušoval jen ptačí zpěv a šum listů v jemném vánku, a sledoval elegantní tvary domova svých předků, o němž nevěděl téměř nic. Micahem naopak zmítala netrpělivost a jeho tenké nohy poskakovaly, jako by tančil irské tance.

„Můžeme dovnitř? Vypadá to skvěle, kapitáne. Ten geront musel mít pořádně nahrabáno.“

Jasona ten popis málem rozesmál. Svého děda nikdy neviděl, ale byl si skoro jistý, že lordu Gilesi Redmondovi by se asi slovo *geront* moc nezamlouvalo, obzvláště ne z úst zrzavého Ira z Marylandského venkova. Jason neměl ponětí, kde se mohl Micah takový výraz naučit.

Otevřely se dveře a z nich vykuknul postarší pán, který na Jasona zíral jako na zjevení. „Mohu vám s něčím pomoci, pane?“

„Dobré odpoledne. Jsem kapitán Jason Redmond,“ odpověděl Jason. Z kapsy vytáhl dopis od pana Wortha, dědova právního zástupce, a ukázal ho muži ve dveřích pro případ, že by se snad styděl požádat o důkaz Jasonovy identity. Pán si dopis prohlédl a na tváři se mu objevil nadšený úsměv.

„Panebože, vy musíte být synek pana Geoffreyho. Nikdy by mě nenapadlo, že se toho dožiju.“ Když mu došlo, jak nevhodně se vyjádřil, zrudl a narovnal záda, jako by stál na vojenské přehlídce. „Omlouvám se, pane. Jen jste mě překvapil, nic víc. Jmenuji se Dodson a jsem tu majordomus,“ řekl co nejdůstojněji. „Prosím, pojdte dál. Jste určitě po cestě vyčerpání. Jaké byste si dali občerstvení?“ zeptal se a dovedl je do salónu s výzdobou ve světle žluté a krémové barvě.

Jason se rozhlédl a snažil se představit si v místnosti svého otce, ale nedařilo se mu to. Místnost byla zařízená krásně, ale chyběl jí půvab a moderní styl, na kterých si ve svém domě na Washington Square Geoffrey Redmond zakládal. Alespoň tu nebylo plno vycpaných ptáků, porcelánových tretek a dalších viktoriánských zbytečností, jež se u Angličanů asi těšily velké popularity.

„Omlouvám se, ale dům je už víc než rok zavřený a personál propuštěný. Jsem tu jen já, paní Dodsonová, která v současné době zastává pozici hospodyně i kuchařky, a Joe, náš podkoní. Pan Worth nedostal po skonu jeho lordstva žádnou odpověď...“ Jeho hlas se vytratil, čekal na odpověď.

„Otec zemřel před necelými třemi lety,“ řekl Jason tiše. „A já jsem se musel zabývat jinými záležitostmi.“

„Omlouvám se, vaše lordstvo,“ zvolal Dodson.

Jason si okamžitě změny oslovení všiml. Po svém otci se lordem Redmondem a dědicem půdy stal on, byť si nikdy nepředstavoval, že by se do takové situace mohl dostat. Nebo alespoň ne tak brzy.

„Říkejte mi prosím *kapitáne*.“ Narodil se a vyrostl v Americe a vznešené tituly mu nebyly příjemné.

„Jak si přejete, vaše lord– pane kapitáne. Účastnil jste se války?“ otázal se ho Dodson, který si spojil Jasonovu hodnost s nedávnými událostmi ve Spojených státech.

„Ano. Bojoval jsem za Sever.“

Dodson zkušeně přikývnul. „To byla strašná záležitost. Opravdu strašná. Určitě jste rád, že už je po všem.“ Dodson usoudil, že taková zdvořilostní odpověď stačí, a přesunul se k praktičtějším tématům. „Řeknu paní Dodsonové, aby připravila pokoje, a Joea pošlu do hostince pro večeři. Nic jsme nenachystali, jelikož jsme vás neočekávali. Kdybyste býval napsal...“

„Omlouvám se. Rozhodnutí odcestovat sem padlo velmi impulzivně,“ vysvětloval Jason. „Nedělejte si starosti. Stačí trochu chleba, sýra a něco k pití, to nám s Micahem bude úplně stačit. Jsme zvyklí na jednoduchou kuchyni. Poprosil bych vás o horkou vodu, pokud je to možné.“

„Samozřejmě, vaše lord– é– pane kapitáne. Pošlu za vámi Joea s horkou vodou pro oba.“

„Micah by rád spal ve vedlejším pokoji,“ řekl Jason, když si všiml Micahovy bledé tváře. Kvůli výrazným pihám na nose vypadal ještě o něco mladší a zranitelnější.

„Jistě. Jeho lordstvo se nikdy o svém pravňukovi nezmínilo,“ nadhodil Dodson a zvědavě se na Micaha podíval.

„Micah není můj syn,“ odpověděl Jason. „Je to můj společník.“

„Ach tak. Doufám, že jsem vás neurazil, pane.“

„V pořádku.“

Jasona Dodsonovo zmatení pobavilo. Bylo jasné, že se snaží pochopit, jaký je mezi jeho novým pánem a tím klukem, který vypadal tak na devět, vztah. Micahovi bylo jedenáct, ale rok v andersonvilleském vězení pro válečné zajatce mu zpomalil růst a připravil ho o veškeré svalstvo, které nebylo nezbytně nutné. Po

osvobození věznice nabral část váhy zpátky, ale ještě bude trvat, než se úplně zotaví. Oba vězení přežili, ale jen o fous.

Brutální a nelidské podmínky v konfedačním žaláři se na jejich zdraví vážně podepsaly. Po válce sice majora Wirze, hlavního dozorce, zajali a popravili za zločiny proti lidskosti, ale to byla jen sotva nějaká útěcha pro sirotky a vdovy po mužích, kteří za jeho velení zemřeli hladu nebo na následky různých nemocí. Micah také málem vyhladověl, takže teď vždycky potřeboval vědět, kdy bude další jídlo, protože se bál, že ho nebude dost. Jason dbal na to, aby se Micah každý den několikrát pořádně najedl a k tomu měl ještě pár zdravých svačin.

„Jdu se postarat o vaše ložnice a znovu otevřu jídelnu,“ zamumlal Dodson.

„To není potřeba. Stačí přinést podnos do pokoje, pokud by to šlo.“

„Ano, pane kapitáne. Budete si přát prohlídku domu?“

„Možná později.“

„Jak si přejete, pane,“ řekl Dodson a odběhl z místnosti.

O dvě hodiny později, když se oba umyli a oblékli do čistého oblečení, si Jason s Micahem dali vepřovou šunku, sýr a chléb. Jason popíjel velmi chutný klaret, Micah mléko.

„Ne,“ řekl Jason rázně, když se Micah s láskou zadíval na lahev.

„Nebudu moct spát,“ stěžoval si Micah.

„Ale budeš. Zkus se uklidnit a mysli na něco hezkého.“

Taková rada by Micahovi s nočními můrami, jimiž stále trpěl, pomohla jen těžko, ale Jason mu zkrátka nemohl laudanum podávat pořád. Sám by si rád trochu dal, kdyby mu to pomohlo pořádně se vyspat a kdyby se nemusel budit zalitý studeným potem ze snů o hrůzách, jež zažil ve vězení, ale už bylo načase, aby se oba

pokusili s minulostí vypořádat. Jason doufal, že nové prostředí jim pomůže zahojit jizvy, které pořád ne a ne zmizet.

„Takže tohle všechno je teď tvoje?“ zeptal se Micah a rozhlédl se po přepychové ložnici s těžkými tmavomodrými sametovými závěsy a bleděmodrými hedvábnými tapetami, na nichž se vyjímal vzor se stříbřitými květinami a kolibříky. Nástěnné svícny zaplnily místnost jemným hřejivým světlem.

„Ano.“

„Tvůj otec se takové nádherě vzdal?“ vyzvídal Micah, zatímco sledoval malovanou skříň s čínskými motivy, která stála mezi okny.
„Proč?“

„Rozhádál se se svým otcem,“ vysvětloval Jason.

„Kvůli čemu?“

„Kvůli tomu, koho si můj otec vybral za ženu. Matka byla Američanka, a přestože pocházela z bohaté rodiny, neměla podle mého děda dostatečně ušlechtilý rodokmen na to, aby si ji jeho jediný syn mohl vzít.“

„Co znamená rodokmen?“ zeptal se Micah. Kluk z farmy v Marylandu takovým malichernostem nikdy nevěnoval pozornost.

„Rodokmen je tvůj rodinný původ. Moje matka nepocházela z urozené rodiny. Její otec byl bankéř.“

„Takže tvůj děda tátu odříznul?“ pokračoval Micah, který chtěl znát celý příběh.

„Vyhrožoval tím, ale nakonec to nebylo potřeba. Otec odjel s matkou do New Yorku, když se vracela s rodinou z cesty po Anglii. Vzali se chvíli po příjezdu. Pak už se do Anglie nikdy nevrátil ani svého otce nepožádal o peníze. Pracoval pro svého tchána a dařilo se mu docela dobře.“

„Mluvili spolu ještě někdy?“ zeptal se Micah, sáhl po dalším krajíci a naskládal na něj bohatou porci vepřového.

„Po téměř deseti letech, kdy si spolu nevyměnili ani písmenko, mu můj otec konečně napsal, a dostal i odpověď. Dědovi se po svém synovi stýskalo a měl radost, že má vnouče. Dopisovali si, dokud moji rodiče nezemřeli.“ Pořád ho bolelo říkat to nahlas. Jason o té nehodě, jež si vyžádala životy jeho rodičů, mluvil jen zřídka.

„Na co umřeli?“ vyptával se nezdvořile Micah.

„Zemřeli před třemi lety, železniční nehoda.“

„Stýská se ti?“

„Ano, opravdu moc. Škoda, že jsem nemohl na jejich pohřeb,“ řekl smutně Jason. „Když jsem se o tom dověděl, už bylo dávno po všem.“

„To je mi líto, kapitáne,“ odpověděl Micah. „Přijít o rodiče asi není lehké v jakémkoliv věku.“

„Přesně tak,“ souhlasil Jason. „Teď už ale konec otázek a šup do postele. Kdybys mě potřeboval, budu tady.“

Micah se na něj zvědavě zadíval a bylo jasné, že se snaží zjistit, jestli by mu Jason nedovolil spát v jeho posteli. Jason ale zakroutil hlavou. Když přijeli do New Yorku, Micah s ním několik měsíců spal v jedné posteli. Zvykl si na to, když vedle Jasona spal v Andersonville po smrti svého otce. V okamžiku, kdy nastoupili na parník do Anglie, za tím ale Jason udělal tlustou čáru. Micah se musí postupně osamostatnit.

„Není čeho se bát. Jsi v bezpečí, Micahu.“

Micah přikývnul. „Já vím. Budu v pořádku. Doufám, že bude něco dobrého k snídani,“ řekl a začal myslet na jídlo, jak to často dělával, když mu bylo úzko. „Dal bych si třeba klobásky.“

„Paní Dodsonová nám určitě připraví skvělou snídani. Tak už mazej.“

„Dobrou noc, kapitáne,“ špitl Micah a velmi opatrně za sebou zavřel.

Jason si nalil další sklenici vína a sledoval, jak se za oknem smráká. Ještě se mu nechtělo spát, ale neměl náladu na čtení. Odložil sklenici a vydal se na chodbu. Zastavil se před bývalou ložnicí svého děda. Nevěděl přesně, co má za dveřmi čekat, ale otevřel je a vešel dovnitř. Ve velké přepychové místnosti stála bohatě zdobená vyřezávaná postel a vedle ní komoda z tmavého dřeva, jež se lesklo v měsíčním svitu. Vínové sametové závěsy nad postelí ladily s tmavě červenými barvami tureckého koberce.

Jason si myslel, že se mu podaří do toho muže trochu vcítit, když si stoupne do jeho soukromé svatyně, ale necítil vůbec nic kromě prázdnoty a nutkání odejít. Už už se chystal pokoj opustit, vtom si však všiml tmavého rámečku na nočním stolku. Přiblížil se k posteli, zvedl fotografii ze stojanu a vzal ji k oknu, aby si ji mohl v měsíčním světle prohlédnout. Když uviděl matčin úsměv a otcův vřelý pohled, smutkem se mu sevřelo srdce. Pak se podíval na chlapce, který stál vedle otce. Muselo mu být tak sedm, ještě malé dítě. Tmavé vlasy mu padaly do tváře a šedivé oči zíraly do objektivu, jak čekaly na fotografův blesk a bály se, že mrknou. Na koleni, kousek pod lemem kraťasů, byl vidět strup, boty měl trochu ošoupané. Jason se nad tou vzpomínkou usmál. Tehdy byl tak šťastný, tak milovaný.

Jeho rodiče neskonale trápilo, že neměli víc dětí. Až když se Jason později začal zajímat o medicínu, došlo mu, že jeho matka několikrát potratila. Zamlada si myslel, že je jen příliš křehká na to, aby měla víc dětí, a užíval si veškerou její lásku. Když vypukla válka, rodiče ho prosili, aby se nepřidával k unionistické armádě, ale osud rozhodl tak, že Jason přežil a zemřeli jeho rodiče. On se tak zrovna nacházel v Anglii, stál v pokoji děda, jehož nikdy neviděl, a s bolestnými slzami v očích se díval na své sedmileté

já, zatímco někde v dáli zněl liščí křik, který jen podtrhoval jeho pocit samoty.

Jason chtěl fotku vrátit zpět na noční stolek, ale rozmyslel si to, odnesl si ji do ložnice a položil ji vedle své, a přesto cizí postele. Když už byl připravený jít spát, pocítil úlevu, že na něj rodiče dávají pozor. Doufal, že konečně bude spát celou noc, a těšil se na zapomnění, které dokáže poskytnout jen spánek.

2

Pondělí 4. června

Jason se probral a trhl sebou, protože nečekal, že při probuzení uvidí sluneční paprsky. Paní Dodsonová sice, když připravovala pokoj, těžké závěsy zatáhla, ale Jason je zase rozhrnul. Když se v noci budí, má raději výhled na noční oblohu. Po úsvitu spával jen zřídkka, ale jeho kapesní hodinky, které ležely na nočním stolku, ukazovaly chvílku po desáté.

Posadil se, rozhlédl se po neznámé místnosti a pomalu mu došlo, že tu lahev klaretu minulý večer dopil, což by vysvětlovalo bolavou hlavu i to, že tak dlouho spal. Probudil ho zvuk, který se rozléhal po celém domě. Někdo bez ustání klepal železným klepátkem na vstupní dveře. Jason zaslechl hlasy a poté Dodsonovy těžké kroky na schodech. Dodson zatukal a nakoukl do pokoje.

„Omlouvám se za vyrušení, pane kapitáne, ale někdo s vámi velmi naléhavě potřebuje hovořit.“

„Dejte mi chvílku, obléknu se,“ odpověděl Jason, který už byl jednou nohou z postele.

Dodson si všiml otevřených záclon a oblečení, jež se jen tak válelo na židli, ale nic neřekl. Dal se na odchod, ale Jason na něj ještě zavolal.

„Dodsone, máme kávu?“

„Kávu, pane?“

„Ano, potřebuju hrnek kávy.“

„Ehm, podívám se po ní, vaše lord– pane kapitáne,“ řekl, a když odcházel z místnosti, podrážděně pokrčil ramený.

Jason se upravil, rychle oblékl a sešel do přízemí. Předpokládal, že tam na něj bude čekat pan Worth. V Anglii nikoho neznal, takže kromě právníka po něm, i vzhledem k jeho neohlášenému příjezdu, nemohl nikdo nic chtít. Nejspíš je potřeba něco podepsat, seznámit se s dědovými požadavky nebo zkrátka probrat jiné záležitosti spojené s pozůstalostí. Jason neměl náladu cokoliv z toho řešit, ale také neměl ve zvyku předstírat před svými hosty, že není doma. V duchu zadoufal, že to nebude trvat moc dlouho, a vstoupil do salónu kde už na něj čekala návštěva.

Muž stál zády do pokoje a díval se z okna. Když uslyšel Jasonovy kroky, otočil se, ale neusmál se ani mu nepodal ruku. Místo toho natočil hlavu a změřil si ho pohledem. Přimhouřil oči, jako by se mu Jason nezdál.

Jason si ho také chvíli prohlížel. Byl podobně starý, kolem třicítiky. Měl úhledně učesané tmavě hnědé vlasy a díky inteligentním hnědým očím za kulatými brýlemi vypadal velmi přičinlivě. Na sobě měl šedivý tvídový oblek s tmavou kravatou. Jedinou vadou jeho vzhledu byly zaprášené boty, které by zasloužily pořádně vyleštit.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptal se Jason, když se host stále nepředstavil.

„Jmenuji se Daniel Haze, jsem obecní konstábl.“

„Kapitán Jason Redmond, těší mě. Nechcete se u nás posadit?“

Policista se usadil, ale neuvolnil se. Seděl toporně s vypjatou hrudí naproti Jasonovi, který si našel místo v ušáku a trpělivě čekal, až návštěva promluví.

„Dnes ráno bylo objeveno tělo mladého muže,“ řekl konstábl Haze.

„To je mi líto.“

„Vyšetřuji jeho smrt.“

„Aha,“ řekl Jason a přál si, aby se konečně dostali k věci.

„V kolik jste včera přijel do Redmond Hall?“ zeptal se konstábl.

„Kolem páté.“

„Opustil jste včera večer svůj dům?“

„Ne.“

„A co váš mladý souputník?“

Slova se šíří opravdu rychle, pomyslel si Jason, a když vycítil, že je k němu vyšetřovatel bez vysvětlení nepřátelský, sedl si na kraj křesla. „Micah byl se mnou asi do devíti, pak šel spát. O co jde? Naznačujete snad, že se smrtí toho mladého muže máme něco společného?“

„Několik hodin po vašem příjezdu zemřel člověk. Tyto dvě události proběhly ve velmi rychlém sledu, takže by ode mě bylo velmi nedbalé nezeptat se pro případ, že by mezi nimi byla nějaká souvislost.“

„Je to váš názor profesionála, nebo pouze prvotní domněnka muže, který se zoufale snaží vyřešit záhadu?“ zeptal se Jason jízlivě a ihned toho litoval. Ten muž jen dělá svou práci.

Konstábl sraštíil obličej a změnil tón. „Z ničeho vás neobviňuji, vaše lordstvo.“

Ale rozhodně to tak znělo. Jason nicméně zvolil jiný přístup. „Jaký bych mohl mít důvod, abych ho zavraždil?“ snažil se znít co nejkldnější. „Nikoho tu neznám a přijel jsem rovnou z Liverpoolu, kam jsem dorazil z New Yorku před třemi dny.“

„Může to někdo potvrdit?“

„Můžete si to ověřit u lodní společnosti White Star Line nebo můžete dohledat kočího, který nás sem dovezl. Když jsme přijeli, byli tu pan a paní Dodsonovi a taky Joe, který nám odnesl zavazadla. Všichni vám dosvědčí, že ani jeden z nás včera dům neopustil.“

„To udělám,“ odpověděl konstábl stroze.

„Kdo se vlastně stal obětí té vraždy?“ zjišťoval Jason, jehož to navzdory prvotnímu rozčilení začalo zajímat.

Konstáblova nehybná tvář zničehonic odhalila rozpaky. „To nevím.“

„On není odsud?“

„Není. Nikdy jsem ho neviděl.“

„Takže kromě toho, že jsme do Birch Hill včera přijeli my, se nemáte vůbec od čeho odrazit?“

„Nemám, *vaše lordstvo*,“ odvětil s přehnaným důrazem na Jasonův titul.

„Jak zemřel?“

„To musím teprve zjistit. Zavolali jsme lékaře, ale zdá se, že je indisponovaný, takže s ohledáním těla budeme muset počkat.“

„Proč si myslíte, že to byla vražda?“ dál se ptal Jason, kterého přemohla jeho lékařská zvědavost. Ve svých osmadvaceti už viděl víc mrtvol, než kolik dokázal – nebo chtěl – spočítat, ale podezřelá úmrtí mu vždycky přišla zajímavá právě kvůli stopám, které po sobě zanechávala. Lidské tělo může člověku sdělit mnoho informací. Stačí být připravený poslouchat a správně si je vyložit.

„Tělo jsme objevili v jedné z hrobek v kostelní kryptě. Pochybují, že by do ní vlezl z vlastní vůle nebo že by za sebou před úmrtím ještě sám přivřel poklop. S životem se dá skoncovat i snazšími způsoby.“

„Má na těle nějaké skvrny?“

„Jste snad lékař?“ otázal se Haze, jehož se zmocnilo rozčilení a rychle si stoupl. Nelíbilo se mu, že zničehonic spíš začal podezřelý vyslýchat jeho.

„Je to tak,“ opáčil Jason a také se postavil.

Konstábl překvapeně zvedl obočí. „Opravdu? Měl jsem za to, že jste z armády.“

„Byl jsem kapitánem pěchoty, ale profesí jsem chirurg.“

„Za jakou stranu jste bojoval?“ zjišťoval Daniel Haze a nepříliš úspěšně se snažil zamaskovat, že ho ta zpráva zaujala.

„Bojoval jsem za Sever.“

„Protože věříte, že otroctví je morálně nepřípustné, nebo protože jste prostě ze severu?“

„Otroctví v moderním světě nemá co dělat,“ odpověděl Jason trpělivě a pak se vrátil k předchozímu tématu. „Pane konstáble, pokud mi to dovolíte, rád tělo ohledám.“

Konstábl Haze se usmál a v očích mu vesele zajiskřilo. „Vzhledem k tomu, že na okamžik vraždy máte alibi a nabízíte své služby, rád vaši pomoc přijmu, mylordě.“

„Prosím, pro vás jsem kapitán Redmond.“

Policista pokrčil rameny. „Hlavně pro mě budete pořádná pomoc. Tedy když mi řeknete něco o tom, jak ten člověk zemřel. Pan doktor Miller je dobrý člověk, ale tady na venkově spíš ošetřuje zlomeniny a jezdí k porodům. Policejního chirurga tady, na rozdíl od Londýna, nemáme,“ posteskl si.

„Je tu někde policejní stanice?“

Daniel Haze se hořce zasmál. „Nejbližší se nachází v Brentwoodu, ale je ještě v plenkách. Metropolitní policejní služba už v Londýně funguje pěknou řádku let, ale takový systém, který by zahrnoval dobře vyškolené organizované policejní složky, se po Anglii ještě nerozšířil. Tady v Birch Hill jsem jen já.“

„Rozumím. Nedal byste si se mnou šálek kávy?“ zeptal se Jason zdvořile. „Zrovna jsem si chtěl dát.“

„Děkuji, nedám si. Zatímco si budete vychutnávat kávu, vyslechnu služebnictvo a za deset minut bychom se mohli potkat před domem.“

„Dobrá.“

3

Daniel si u Dodsonových ověřil, že mu Jason Redmond nelhal, načež vykročil z domu do hřejivého červnového rána. Cítil se jako pitomec. Když bušil na dveře, netušil, že nově příchozí jsou lord Redmond a jeho ještě nezletilý společník. Pouze se doslechl, že poblíž Redmond Hall někdo zahlédl pronajatý kočár, a dokud vikář toho rána neobjevil mrtvolu, této zprávě nevěnoval žádnou pozornost. Ještě před pár minutami, než Dodson potvrdil jejich identitu, byli noví obyvatelé Redmond Hall hlavními podezřelými a Daniel se chtěl natolik předvést, že lorda Redmonda v podstatě obvinil z vraždy a zároveň ze sebe udělal úplného osla.

Vydal se ke stájím, aby si promluvil s podkoním. Neměl velkou naději, že se od něj něco doví. O Joeovi Marinovi se říkalo, že si lépe rozumí s koňmi než s lidmi. Na panství Redmondových pracoval už od mládí. Daniel ho znal celý život, i jeho bratra Johna. V Birch Hill znal vlastně úplně všechny, protože vyrůstal v nedaleké víscce. Všichni ti kluci, s nimiž si hrával, jsou teď dospělí muži. Už ve dvanácti letech se zamiloval do desetileté Sary. Sarah je teď jeho manželka, ale té dívky, kterou znal, ani té ženě, kterou si vzal, už se nepodobá.

Cestou přes dvůr směrem ke stájím cítil silný zármutek. Věděl, že to nebyla jeho chyba. Vždyť tam během té nehody ani nebyl, ale Sarah mu to stejně dávala za vinu. Neměl na vybranou a musel se z Londýna vrátit do Birch Hill, kde se spolu krátce po svatbě usadili. Musel se vzdát snu o tom, že se z něj stane detektiv. Když se stalo to neštěstí, pracoval jako bobby – policista ve službách Metropolitní policie. Tu práci měl rád a modrou uniformu nosil hrdě. Na stanici ve čtvrti Whitechapel každé ráno dorazil s předstihem, dobrou náladou a neutuchající touhou konat dobro. Pracoval ze všech sil, byl pozorný a učil se policejnímu řemeslu od svých kolegů a nadřízených, ale i od detektiva Colina Frankse, z něhož se postupem času stal jeho přítel a mentor. Kdyby dostal příležitost, byl by z něj výtečný detektiv, ale Všemohoucí měl s ním a se Sarou jiné plány.

Poslední tři roky bydleli u jeho ovdovělé tchyně a Daniel pracoval jako obecní konstábl. Byl vděčný, že když se starý konstábl konečně odebral do důchodu, dostal pracovní nabídku právě on, ale jeho práce obnášela převážně hledání ztracených ovcí a vyšetřování malých krádeží. Sem tam roztrhl nějakou tu rvačku, když byl poblíž. Nepamatoval si, že by se v Birch Hill někdy stala vražda, a pokud ano, rozhodně ji nikdo pořádně nevyšetřoval. Lidé samozřejmě umírali pořád, ale většinou přirozenou smrtí nebo při různých neštěstích, která možná mohl někdo způsobit schválně, ale místní soudce je považoval za pouhé nehody, protože ho třenice mezi nižšími vrstvami příliš nezajímaly.

Teď se v jeho revíru stala vražda a Daniel poprvé po letech ucítil nepatrné vzrušení. Ve třiceti letech už byl na bobbyho moc starý, těm nesmí být víc než sedmadvacet, ale pokud prokáže své dovednosti, časem by se mohl přihlásit k policejnímu sboru v Essexu, kde by možná mohl znovu začít dráhu detektiva. Saře

by se to nelíbilo. Chtěla, aby zůstal v Birch Hill, ale pokusil by se ji přemluvit. Možná až budou někdy mít dítě, pomyslel si, ale hned mu došlo, že to by pak Sarah chtěla v zapadákově zůstat o to víc. Děti chtěl a taky si přál, aby Sarah byla šťastná. Ale momentálně to byly jen hypotetické představy, protože od té doby, co se vrátili do vesnice, mezi nimi byl vztah poněkud napjatý, takže se raději vrátil ke svému úkolu a otevřel dveře do konírny.

Zemitou vůni koní a slámy měl rád. S obdivem se zadíval na dva ryzáky s hustými žíněmi měděné barvy a lesklou srstí, kteří stáli na svých místech. Joe zrovna kydal hnůj, ale když si všiml Daniela, přestal.

„Ahoj, Danieli,“ řekl Joe a odhalil své křivé zuby.

„Ahoj, Joe,“ odpověděl mu Daniel. Přál si, aby ho Joe oslovoval jeho titulem, ale teď na formalitách nezáleželo. „Joe, v kolik sem včera lord Redmond přijel?“

„Kolem pátý. Proč?“

„Viděl jsi potom lorda Redmonda nebo toho kluka odejít z domu?“

„Ne. Nikam nevodcházeli. Proč se ptáš?“

„Došlo k vraždě jednoho muže.“

Joe překvapeně zvedl obočí, ale nic neříkal ani nejevil žádný zájem o totožnost oběti. Pak se vrátil ke kydání hnoje.

4

Jason stál u okna a pozoroval jemně se svažující trávník. Paní Dodsonová mu přinesla kávu, nádobku s mlékem a misku cukru. „Omlouvám se, pane kapitáne, ale víc než na jeden hrnek jsme neměli. S panem Dodsonem raději pijeme čaj,“ řekla. „Ale ihned objednáme z Brentwoodu další kávu, když ji máte tak rád.“

„Děkuji, paní Dodsonová. Mohla byste prosím připravit snídani pro Micaha? Těšil se na klobásky.“

„Zařídím to, vaše lordstvo,“ použila paní Dodsonová klasický titul. „Mladý muž ještě spí, pokud vím.“

„To je dobře, ať si odpočine.“

Jason si od paní Dodsonové vzal hrneček, zalil ho trochou mléka a přidal lžičku cukru. Káva byla mdlá a chutnala zatuchle, ale stejně ji vypil. Pak se vydal do vstupní haly, kde na něj s kabátem a kloboukem čekal Dodson. Jason zaslechl cupitání a otočil se. Nad schody se objevil Micah. Pořád měl na sobě noční košili, ze které vykukovaly jen jeho tenké kotníky, měl rozčepýřené vlasy a vytřeštěné oči.

„Kam jedeš? Můžu taky?“ volal na Jasona.